

maden og Kakkelovnsvarmen, det gik ud over. Til sidst levede han udelukkende af Brød og Kaffe.

Lillejuleaftens Dag rejste han saa hjem landværts, efter forinden at have meldt sit Komme med et Par Linjer i et Brev.

Under den daglange, uendelige Kørsel gennem Sjælland og Fyen og ved Synet af de mange glade Julerejsende, der fyldte Kupeerne og overalt ved Stationerne modtoges af jublende Slægt og Vennér, voksede hans egen Forventning, saa den til sidst stemte ham helt højtidelig. Han huskede derhjemmefra, med hvilken Spænding hans ældre Brødres Hjemkomst altid var bleven ventet; hvorledes Lamperne var tændt i alle Stuerne, og hvorledes Aftensmaaltidet var bleven udskudt til efter Togets Ankomst for at gøre Modtagelsen des mere festlig. Og han tænkte paa sine gamle Kammerater, som muligvis allerede nu vidste, at han vilde komme, og som maaske vilde modtage ham paa Stationen.

Paa Vejen op gennem Jylland tømtes efterhaanden Kupeen, og til sidst blev han alene. Mørket var faldet paa, Lygten under Loftet var bleven tændt, Storm og Regn slog mod Ruderne. Han havde endnu halvanden Time at køre i. Saa strakte han sig, saa lang han var, paa Bænken og faldt i Søvn.

Han vaagnede ved, at Toget kørte over en Bro. Hans Hjerte kom til at banke. Den Lyd kendte han. Det var Skærbæk-Broen. Saa var der kun fem Minutter igen.

Han foer til Vinduet og tørrede Duggen af ... ja, der var Aaen ... og Engene og Skærbæk Bakker. Og nu svingede Banen, og Byens første Lygter skimtedes gennem Regntaagen.